

A Fővárosi Ítéltábla Dr. Erdősi-Winkler Bertalan ügyvéd (...) által képviselt felperes neve (...) felperesnek a Nagy és Kiss Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Nagy Szilárd ügyvéd) által képviselt ... (alperes címe) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. május 2-án kelt 5.G.41.262/2018/9. számú ítélete ellen a felperes által 10. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (Tízezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét - amelyben elsődlegesen a felek által ...-án kötött kölcsönszerződés semmisségének, másodlagosan az árfolyamkockázatot a felperesre hárító szerződéses rendelkezések tisztességtelenségének a megállapítását, jogkövetkezményként az alperes 465.147 forint megfizetésére kötelezését kérte - elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 29.536 forint perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a peres felek az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 523. §-ában szabályozott kölcsönszerződést kötöttek.

A felperes elsődleges keresetét valamennyi, a felperes által hivatkozott semmisségi ok alapján megalapozatlannak találta.

A másodlagos kereseti kérelem vonatkozásában a felperesi hivatkozásra tekintettel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes Üzletszabályzata a perbeli kölcsönszerződés részévé vált-e, a rPtk. 205/B. § (1) és (2) bekezdéseiből azt a következtetést vonta le, hogy az Üzletszabályzat szerződés részévé válásához nem kell azt az alperesnek átadni. A jogszabályi rendelkezés csak azt kívánja meg, a feltétel alkalmazója tegye lehetővé, hogy annak tartalmát a másik fél megismerje, a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással az adott feltételeket elfogadja. A felperes az általa aláírt kölcsönszerződés 12. pontjában kijelentette, hogy az Üzletszabályzatot átvette, megismerte és az abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismerte el. Ebből pedig az következik, hogy az Üzletszabályzat felperes részére történő átadását okirati bizonyíték igazolja. Ezen nyilatkozatra, továbbá arra tekintettel, hogy az Üzletszabályzat a bankfiókban történő kifüggesztés és a honlapon

történő közzététele folytán egyébként is megismerhető, a felperes alappal nem tud arra hivatkozni, hogy azok nem váltak a szerződés részévé. Önmagában az a felperesi hivatkozás, hogy a kölcsönszerződésben rögzítettek a valóságnak nem felelnek meg, nem alkalmas a szerződési nyilatkozat kétségbevonására. Amennyiben a felperes esetleg úgy írt alá valamely szerződéses nyilatkozatot, hogy az abban foglaltaknak nem tulajdonított jelentőséget - a rPtk. 4. § (1) és (4) bekezdéseiben foglaltakra is figyelemmel -, utóbb azok perbeli hivatkozás alapjául nem szolgálhatnak.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes által az árfolyamkockázat viseléséről, annak tartalmáról adott tájékoztatást és annak következményeit a 93/13/EGK irányelv (Irányelv) rendelkezései, az Európai Unió Bírósága (EUB) gyakorlata és a 2/2014. PJE határozat alapján kell vizsgálni. Az EUB a C-51/17. számú ítéletében megállapította, hogy az árfolyamkockázat fennállása a deviza alapú kölcsönszerződés jellegadó sajátossága, melyre tekintettel a szerződés elsődleges tárgya a főszoftáratás körébe tartozik, ezért az Irányelv 3. cikk (1) bekezdése szerint az árfolyamkockázatot a felperesre hárító szerződéses rendelkezések tisztességtelenségének vizsgálata csak akkor végezhető el, ha fennáll az Irányelv 4. cikk (2) bekezdése szerinti feltétel is: az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződéses rendelkezések nem világosak és nem érthetőek. Ezzel az értelmezéssel áll összhangban az EUB egységes ítélezési gyakorlata (C-26/13. számú ítélet 40. és 41. pontja, C-118/17. számú ítélet 48. pontja).

A tisztességtelenség vizsgálatára vonatkozóan az EUB a C-415/11. számú ítéletében adott iránymutatást, amiből egy kétlépcsős vizsgálat szükségessége következik. A bíróságnak először azt kell vizsgálnia, hogy az alperesnek az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződéses rendelkezései világosak és érthetőek-e; amennyiben arra a következtetésre jut, hogy ezek a szerződési feltételek nem világosak, nem érthetőek, úgy meg kell vizsgálnia, hogy ezen szerződéses rendelkezések tisztességtelének-e. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság először az alperes által adott tájékoztatást vizsgálta, azon belül azt, hogy mikor és milyen formában kellett az alperesnek a perbeli tájékoztatást megadni. Az 1996. évi XCII. törvény (rHpt) 203. § (6) és (7) bekezdéseiből nem állapítható meg az a felperesi hivatkozás, hogy a tájékoztatást az alperesnek a szerződés megkötését megelőzően kellett megadni, ezért az értelmezést a rHpt. 203. §-ának teljes tartalma alapulvételével végezte el. Az elsőfokú bíróság a rHpt. 203. §-ának rendelkezéseit figyelembe véve arra a következtetésre jutott, hogy az alperesnek a rHpt. alapján elég volt a felperest a szerződéskötéssel egy időben tájékoztatni. A rHpt. rendelkezéseiből nem következik az, hogy a kockázatteltáró nyilatkozatnak a szerződéstől elkülönülő okiratnak kell lennie, ezért megállapította, a szerződésben foglalt kockázatteltáró nyilatkozattal a felperes a jogszabályi kötelezettségének eleget tett.

Az elsőfokú bíróság ezt követően a tájékoztatás tartalmát vizsgálta. Alaptalannak találta azt a felperesi hivatkozást, hogy a perbeli kölcsönszerződéssel az alperes részére befektetési szolgáltatást nyújtott, és ennek megfelelő tartalmú tájékoztatást kellett volna adnia, figyelemmel a 6/2013. PJE határozat 3. pontjában kifejtettetre. A felperes tájékoztatásának a rHpt. 203. § (6) bekezdésében meghatározott követelménynek kellett megfelelnie, azaz az ügyfelet érintő kockázatot kellett az alperesnek feltárnia. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a perbeli szerződésbe foglalt tájékoztatás közérthetően tartalmazza az árfolyamváltás lehetőségét, annak a szerződés és a felperes fizetési kötelezettségeire gyakorolt hatását, továbbá azt, hogy az árfolyamváltásból származó fizetési kötelezettség teljes egészében a felperest terheli. Az EUB által hozott C-126/17., C-186/16. és C-51/17. számú ítéletekből is az következik, hogy a bank akkor tesz eleget az információs hátrányban lévő fogyasztó felé fennálló tájékoztatási kötelezettségnek, ha arról informálja, az ilyen konstrukciós szerződések esetén a deviza alapú elszámolás mechanizmusának hatása az, hogy árfolyamkockázat merül fel, amelyet teljes egészében a fogyasztó visel és ez a fogyasztó gazdasági kötelezettségeire akként hat, hogy a fizetendő törlesztőrészek megnövekednek. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezek az elemek az alperes által adott

tájékoztatásban megtalálhatóak.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes által a kölcsönszerződés 7. pontjában és az Üzletszabályzat 18.4.1. (helyesen: 18.3.4) pontban adott árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztató az átlagos fogyasztó mércéjén keresztül megítélt felperes számára világos és érthető tájékoztatást tartalmazott az árfolyamkockázatról és annak szerződésre gyakorolt hatásáról, ezért az árfolyamkockázatot a felperesre hárító szerződéses rendelkezések tisztességtelensége az Irányelv 4. cikk (2) bekezdése alapján nem vizsgálható. A 2/2014. PJE határozat az Irányelv szabályainál szigorúbb védelmet biztosít a fogyasztók számára azzal, hogy a PJE határozat az Irányelvvel szemben az érvénytelenség jogkövetkezményét fűzi a fenti két feltétel fennállása esetén a főszolgáltatás körébe tartozó nem világos és nem érthető általános szerződési feltételekhez. A PJE határozat szerint, ha a szerződés szövegéből és a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatásból egyértelműen felismerhető volt az „átlagos fogyasztó” mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztó számára, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag őt terheli és az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa, a vizsgált kikötés tisztességtelenségét nem lehet megállapítani. A perbeli esetben a kölcsönszerződés egyetlen rendelkezése sem értelmezhető akként, hogy az árfolyamkockázat nem valós, illetve az árfolyamkockázat kedvezőtlen alakulásának felső határa lenne.

A 2/2014. PJE határozat azt is tartalmazza, hogy a tisztességtelenség akkor állapítható meg, ha a szerződés egyértelmű megfogalmazása, a megfelelő tartalmú kockázattelátviteli nyilatkozat ellenére a szerződéskötés során a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatás alapján a fogyasztó alappal gondolhatta úgy, hogy az általa viselendő árfolyamkockázat nem valós, annak nincs reális valószínűsége, az bizonyos mértékben korlátozott. A nem megfelelő tájékoztatás tényét és azt, hogy ennek következtében a szerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése számára nem volt világos és érthető, a fogyasztónak kell bizonyítania. A felperes a személyes meghallgatása során elmondta, hogy a szerződés árfolyamkockázatra vonatkozó részét elolvasta, erre rákérdezett és azt a tájékoztatást kapta, hogy azt a bank „az iratokban fogja közölni”. A tanúként meghallgatott ... - a felperes akkori élettárs és a szerződéskötéskor jelen volt - tanúvallomásában elmondta, hogy a felperes az árfolyamkockázatról szóbeli tájékoztatást nem kapott. A felperes a szerződés szövegében írt tájékoztatástól eltérő tartalmú tájékoztatást nem állított, illetőleg a tanúvallomással sem tudott bizonyítani, ezért a szerződés érvénytelensége a 2/2014. PJE határozat alapján sem állapítható meg. Mindezekre tekintettel a felperes másodlagos keresetét is elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és a kölcsönszerződésnek az árfolyamkockázatot a felperesre hárító szerződéses rendelkezés tisztességtelenségének, és ebből következően az érvénytelenségének a megállapítását, a szerződés hatályossá nyilvánítását és az alperes 465.147 forint megfizetésére kötelezését, valamint az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségeiben marasztalását.

Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy sem a kölcsönszerződés aláírását megelőző napokban, sem a kölcsönszerződés aláírásakor az autókereskedő részére nem adta át az Üzletszabályzatot, a kölcsönszerződés 12. pontjával szemben az alperes az Üzletszabályzatot nem kapta meg. A szerződés aláírása előtt és során az nem volt kifüggesztve az autókereskedő helyiségében, így annak tartalmát nem ismerhette meg. A kölcsönszerződésben lévő, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozat ellenkezőjét tanúval támasztotta alá. Az alperes e körben nem élt ellenbizonyítással, ezért álláspontja szerint iratellenes és érdemben helytelen az elsőfokú bíróság ítélete 9. oldal negyedik bekezdésének általa hivatkozott része.

Az elsőfokú bíróság az 5. sorszámú jegyzőkönyvében rögzítetten tájékoztatta a feleket a bizonyítási teherről és a bizonyítandó tények köréről az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződéses feltételek tisztességtelenségére hivatkozással kapcsolatban. A felperes személyes előadása és ... tanúvallomása alátámasztotta azt, hogy nem történt az árfolyamkockázatról tájékoztatás. Ebből

következően logikailag hibás és iratellenes az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának az a része, amely szerint „A felperes a szerződés szövegében írt tájékoztatástól eltérő tartalmú tájékoztatást nem állított, ilyent tanúvallomással sem tudott bizonyítani.” A bizonyítási eljárás során alátámasztott az a tényállítása, hogy nem kapott tájékoztatást az árfolyamkockázatról, valamint annak a törlesztőrészletre gyakorolt hatásáról, amely álláspontja szerint kimeríti azt, hogy a szerződés szövegében írt tájékoztatástól eltérő tartalmú tájékoztatást állított és bizonyított.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem létező Üzletszabályzat rendelkezésére hivatkozással állapította meg, hogy az alapján világos és érthető tájékoztatást kapott, mivel az Üzletszabályzatnak 18.4.1. pontja nem létezik. Az Üzletszabályzat 18.3.4 pontjának szövege megegyezik a kölcsönszerződés 7. pontjában foglaltakkal, azaz többletelemet nem tartalmaz.

Hangsúlyozta, hogy az általánosan tájékozott és figyelmes, átlagos fogyasztó számára lehetséges annak a felismerése, hogy a tartozás mértéke a deviza értékének megfelelően változik, az azonban nem vélelmezhető, hogy az egyes devizák forinthez viszonyított értéke változásának mechanizmusával is tisztában legyen. Álláspontja szerint nem magától értetődő az árfolyamkockázat mibenléte sem, mert a perbeli szerződés csak forintösszeget tartalmaz, és csak utalás van arra, hogy a kölcsön valamilyen módon a CHF devizához kapcsolódik. Sem a kölcsönszerződés, sem az alperes által hivatkozott Üzletszabályzat rendelkezése nem elégíti ki a hitelintézettől elvárható tájékoztatással szembeni követelményeket, mivel nem átlátható és nem érthető. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban ... tanúvallomását figyelmen kívül hagyta.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság az 1952. évi III. törvény (rPp.) 206. § (1) bekezdését a bizonyítékok értékelése során megsértette, mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok, okiratok, ... tanúvallomása és a felperes személyes nyilatkozatai okszerűtlen mérlegelésével, a bizonyítékok téves értékelése folytán jutott arra a következtetésre, hogy az árfolyamkockázat tartalmáról megfelelő tájékoztatást kapott. Hangsúlyozta, hogy a vonatkozó jogszabályokat az Irányelvnek megfelelően kell értelmezni, azaz a világos és érthető megfogalmazás hiánya 2009. május 22-e előtt is tisztességtelenséget eredményezett. A tájékoztatás tartalmával kapcsolatban utalt a Kúria 2/2014. PJE határozatra, valamint a Civilisztikai Kollégiumvezetők 2015. november 9-10-én tartott országos értekezletén elfogadott állásfoglalásra, a tájékoztatás céljával kapcsolatban az EUB C-186/16. és C-51/17. számú ítéleteiben foglaltakra. Ebből a két utóbbi határozatból következően a tájékoztatásnak nemcsak nyelvtanilag, hanem tartalmilag is világosnak kell lennie, olyannak, amelyből a fogyasztó fel tudja mérni az árfolyamkockázat jelentőségét, gazdasági hatását és esetleges hátrányos következményeit a hosszú távú fizetési kötelezettségére, valamint azt, hogy az korlátozás nélkül kizárólag őt terheli. A meghallgatott tanú vallomásával bizonyította, hogy a szerződéses akarata havi 30-32.000 forint összegű törlesztőrészlet megfizetésére irányult, ennek reális elvárhatóságát erősítette meg az eljáró autókereskedő. Mindezekre tekintettel kellett volna vizsgálni a szerződéskötés körülményeit, a megelőzően tett nyilatkozatokat, az autókereskedőtől kapott tájékoztatást és annak tartalmát az átlagos és gondos fogyasztó mércéjén keresztül, figyelemmel arra is, önmagában az a körülmény, hogy a fogyasztó esetleg gondatlanul jár el, nem zárja ki, hogy arra hivatkozik, a pénzügyi intézmény nem tett eleget a tájékoztatási kötelezettségének.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az Üzletszabályzat a szerződés részévé vált. Okirati bizonyíték szól amellett, hogy az Üzletszabályzatot a felperes átvette és megismerte, ezen túlmenően helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy az átadás hiányában is megismerhető volt az alperesi jogelőd hivatalos helyiségeiben és honlapján.

A felperes az okirati bizonyítékban foglaltakkal szemben ellenbizonyítással élt, amely sikertelen volt, ezért a felperes érvei nem eredményezhetik az elsőfokú bíróság megállapításának a

helytelenségét sem.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre is, hogy a perbeli szerződés és az Üzletszabályzat világos és érthető tájékoztatást tartalmazott az árfolyamkockázatról és annak a szerződésre gyakorolt hatásáról. Az elsőfokú bíróság azt is helyesen rögzítette, hogy a felperes nem állította, a szerződés szövegében szereplő tájékoztatástól eltérő tartalmú tájékoztatást kapott.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában az Üzletszabályzat árfolyamkockázattal kapcsolatos rendelkezésére vonatkozó résznél 18.3.1. pont szerepel, ami helyesen 18.3.4. pont, ez az elírás azonban az ügy érdemi elbírálására nem hatott ki, az azzal kapcsolatos igény legfeljebb a kijavítás keretei között lenne értelmezhető.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (3) alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, ezért a másodfokú eljárás tárgyát kizárólag a felperes másodlagos kereseti kérelmének az elutasítása képezte.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, a felajánlott bizonyítási eljárást lefolytatta és a rendelkezésre álló okiratok, továbbá a felperes személyes előadása, valamint ... tanúvallomása alapján a bizonyítékokat a rPp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően értékelte és ez alapján megalapozottan vont le következtetést a kereset alaptalanságára.

A Fővárosi Ítéltábla teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját az Üzletszabályzat szerződés részévé válása tekintetében. A szerződés végleges tartalma a szerződéskötés során a szerződő felek között zajló alku eredményeként alakul ki. Általános Szerződési Feltétel (ÁSZF) alkalmazása esetén - amely történhet Üzletszabályzatba foglalt módon - viszont a szerződéskötés ezen szokásos rendje megváltozik, nincs „alkufolyamat”, a szerződéskötések tömegére előre kidolgozott rendelkezések kettős, konjunktív, a szerződéskötéskor hatályos rPtk. 205/B. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek teljesülése esetén - ahogy arra az elsőfokú bíróság a határozata indokolásában maga is helyesen hivatkozott - válnak a szerződés részévé: egyrészt szükséges, hogy az ÁSZF alkalmazója a rendelkezéseket a másik fél számára megismerhetővé tegye, másrészt a másik fél azokat kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadja.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi feltételek teljesülését annak alapján, hogy a felperes a kölcsönszerződés 12. pontjában elismerte, az Üzletszabályzatot átvette, megismerte és az abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismerte el. Ezen fogyasztói nyilatkozat kölcsönszerződésben rögzítése az alperes részéről a legcélszerűbb módja annak igazolására, hogy a vele szerződő fél az Üzletszabályzatot megismerte és elfogadta. A megismerés hiánya esetén a fogyasztó dönthet úgy, hogy nem írja alá a szerződést, illetve követelheti az Üzletszabályzat átadását, mindezek elmulasztása következményeként a perbeli esetben a rPp. 164. § (1) bekezdése szerint a felperest terhelte az írásbeli nyilatkozat valóságtartalmának megdöntése, melyre nem került sor. Önmagában a szerződéses nyilatkozat utólagos, egyoldalú kétségbevonása - az alperes vitatásával szemben - az Üzletszabályzattal kapcsolatos tényállítása alátámasztására nem alkalmas.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdéseiben előírt tájékoztatási kötelezettség betartására vont le következtetést. Ennek körében az árfolyamkockázatot a fogyasztóra terhelő szerződéses rendelkezések ismertetésének megtörténtét, annak tartalmát helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság, amelynek körében figyelembe vette a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, a bírósági eljárásban kötelezően alkalmazandó PJE határozatokat, valamint az EUB ezzel kapcsolatos

ítéleteit. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által e körben kifejtettekkel teljes egészében egyetértett, azt kiegészíteni nem kívánta.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezésével kapcsolatban az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú bíróság az 5. sorszámú jegyzőkönyvében tájékoztatta a peres feleket az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési feltételek tisztességtelenségére hivatkozással kapcsolatban a bizonyítási teherről és a bizonyítandó tényekről. Eszerint az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a szerződéses ügyletben rejlő kockázatról, ezen belül az árfolyamkockázatról, valamint annak a törlesztőrészletre gyakorolt hatásáról a felperest tájékoztatta, amelynek tudomásulvételét a felperes az aláírásával igazolta. Ezt követően a felperest terheli annak bizonyítása, hogy az árfolyamkockázat korlátlan viselésének szerződési rendelkezése számára a pénzügyi intézménynek felróható okból nem volt világosan felismerhető. Az alperes e körben a rPp. 164. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének eleget tett, a felperes által nem vitásan megismert kölcsönszerződés 7. pontja az általánosan tájékozott és figyelmes, átlagos fogyasztó számára egyértelmű tájékoztatást nyújtott az árfolyamkockázat mibenlétéről, annak a kölcsön összegére és a törlesztőrészletekre gyakorolt hatásáról. Ez a tájékoztatás világos és érthető volt, amely egyébként megegyezik az Üzletszabályzat 18.3.4. pontjában foglaltakkal. A felperes a személyes meghallgatásakor maga is elismerte, hogy a szerződésnek az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó tájékoztatást megismerte, ezért téves az a fellebbezési hivatkozása, tanúvallomás támasztotta alá, hogy nem történt tájékoztatás az árfolyamkockázatról. Amennyiben tehát a fogyasztó a jogszabály által előírt tájékoztatást megkapta, a kockázatfeltáró nyilatkozatot aláírta, akkor azt - az ellenkező bizonyításáig - úgy kell értékelni, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül őt terhelő volta a számára világos és érthető volt, illetve annak kellett lennie. A nem megfelelő tájékoztatás tényét és azt, hogy ennek következtében a szerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése számára nem volt világos és érthető, a fogyasztónak kell bizonyítania (2/2014. PJE határozat 1. pontjához fűzött indokolás). ... tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság helyesen vont le következtetést arra, hogy a felperes nem bizonyította a szerződésben szereplő eltérő tartalmú tájékoztatás megtörténtét, annak állítása, hogy nem kapott tájékoztatást az árfolyamkockázatról nem minősül eltérő tartalmú tájékoztatásnak.

Az elsőfokú bíróság az ítélete jogi indokolásában az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatás körében valóban tévesen jelölte meg az Üzletszabályzat 18.4.1. pontját, mert ilyen pontja a perben hatályos Üzletszabályzatnak valóban nincs, ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság ítélete nyilvánvalóan elírást tartalmaz, figyelemmel arra, hogy a határozat indokolásának harmadik oldalán azt helyesen jelölte meg 18.3.4 pontban és idézte az ott szereplő szerződési feltételt. Ez az elírás azonban az érdemi döntésre nincs kihatással, ahogy arra az alperes a fellebbezési ellenkérelmében maga is helyesen hivatkozott.

Téves az a fellebbezési érvelés, hogy az árfolyamkockázat mibenléte azért sem magától érthető, mert a perbeli szerződés csak forintösszeget tartalmaz és a devizához kapcsolódása csak utalásként szerepel. A perbeli kölcsönszerződés 4. pontja a kölcsön összegét forintban határozta meg, azonban a 6. pont - a hitel CHF alapú, változó futamidejű; a szerződés tekintetében a ... Nyrt. bázis árfolyama a ... Nyrt. számlakonverziós vételi árfolyamon, a ... Nyrt. aktuális árfolyama a ... Nyrt. számlakonverziós eladási árfolyam - egyértelműen a devizaalapú kölcsönszerződésre jellemző feltételeket tartalmazza és nemcsak utalásszerűen.

Alaptalanul sérelmezte a felperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a határozata meghozatalakor ... nyilatkozatát figyelmen kívül hagyta, mivel azt az elsőfokú bíróság a döntése

meghozatalakor értékelte.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a rPp. 239. §-a alapján alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie, a Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel határozta meg.

Budapest, 2020. március 3.

. Kurucz Zsuzsánna s. k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Levek Istvánné dr. s. k.
bíró

dr. Felker László s. k.
bíró